

De geschiedenis van het vak kent diverse grootheden die met hun prestaties de huidige generaties een dienst hebben bewezen. Net als in de tulpen-teelt kun je ze 'Toppers' noemen. In deze serie zijn 'Toppers' geraapt uit de ereleden van de (K)AVB en de laureaten van het Damesfonds. In deze aflevering aandacht voor Nunzio G. Santacroce (1920-2011).

Tekst: Arie Dwarswaard
Fotografie: Archief KAVB

Nunzio G. Santacroce vooruitgeschoven post

Geboren in New York uit Italiaanse emigranten, studeerde Nunzio G. Santacroce plantenziektkunde in Amerika en Parijs, vocht mee in de Tweede Wereldoorlog en trouwde met een Française. Hij ging werken bij het Amerikaanse ministerie van Landbouw als Plant Quarantine Inspector en bracht het tot hoofd van afdeling buitenlandse inspecties. Die functie bekleedde hij 24 jaar.

PRESHIPMENT (1)

Sinds de 18e eeuw werden er vanuit Nederland bloembollen naar Amerika geëxporteerd. In de loop der jaren werd die export steeds meer bemoeilijkt door hoge heffingen, importverboden en plantquarantaine beperkingen. Toen na de Tweede Wereldoorlog de export weer snel toenam, nam ook de irritatie aan Nederlandse kant toe over de lange wachttijden in de havens als gevolg van een intensieve inspectie op aanhangende grond waarin aardappelpycnosten zouden kunnen zitten. Dat lange wachten kwam de kwaliteit bepaald niet ten goede en de frustratie steeg nog meer als de bollen werden afgekeurd. In 1950 rees het besef dat er iets moest gebeuren. Omdat dat probleem niet alleen voor Nederland speelde, ontwierp Santacroce een preshipment-inspectie systeem met controles in de uitvoerende landen. Naast Nederland gold dat ook voor België, Frankrijk, Italië, Duitsland, Zuid-Afrika, Engeland en Israël.

In 1951 vertrok Santacroce met vier collega's naar Nederland om hier de inspectie uit te voeren. Aanvankelijk pendelde hij heen en weer naar Amerika maar in 1958 vestigde hij

zich met zijn gezin in Nederland. Later vertelde hij dat ondernemers hem in het begin maar als een 'Amerikaanse snotneus' beschouwde, maar dat hij door zijn kennis langzamerhand respect afdwong, zelfs bij LBO-directeur Van Slogteren.

KWALITEIT

Het viel hem op dat de kwaliteit van de bollen in de loop der jaren achteruit ging. Op zijn initiatief ontstond in 1966 een breed samengestelde commissie Exportbelangen USA om maatregelen te nemen ter verbetering ervan. Daarin zaten naast de Bond van Bloembollenhandelaren ook de PD, het LBO, de BKD en de Tuinbouwconsulentschappen. Slootweg van het LBO was de penvoerder. Hij diende in de vergadering van het CBC van 13 mei 1966 een plan in om al in 1966 door middel van affiches en andere voorlichtingsacties de beschadigingen door het vallen van tulpen (als gevolg van te ruwe werkmethoden) te beperken. Uit onderzoek van het LBO was namelijk gebleken dat dat een belangrijke bron van kwaliteitsvermindering was. De werkgroep kreeg de gevraagde 5.000 gulden en in juli 1966 verscheen de eerste affiche 'vallen is schade' in een nieuwe serie in de vakbladen: Voorlichting en Onderzoek zeggen. Van deze affiche werd een poster gemaakt met de titel Pas op m'n bolletjes waarvan 16.000 exemplaren werden

gedrukt en die naar alle kwekers en exporteurs werd gestuurd.

PRESHIPMENT (2)

Tegen zijn wil riep het Amerikaanse ministerie Santacroce in 1968 terug. Hij kreeg op 23 september een groots afscheid in Tresslong. Van Tiel, directeur van de PD, spelde hem de versierselen op van Officier in de Orde van Oranje Nassau en van Van Slogteren kreeg hij de gouden Nicolaas Damesmedaille. Van Slogteren noemde hem 'een fijn mens'. Omdat het onder zijn opvolger niet boterde kwam hij in 1975 weer terug naar Nederland. Vanwege een promotie vertrok hij in 1981 weer naar Amerika en dit keer nam hij op 14 september afscheid op Keukenhof. Van tulpenveredelaar Frans Roozen kreeg hij een naar hem genoemde tulp en van de Bond het gouden Bondsinsigne. In juni 2001 vierde de Bond het 50-jarig bestaan van het preshipment programma. Santacroce was als eregast aanwezig. Niet alleen omdat hij de geestelijke vader was van het programma, maar ook omdat hij na zijn pensionering in 1984 als consultant de Bond bijstond bij de jaarlijkse onderhandelingen met de Amerikaanse overheid over dit programma. In 2001 bedroeg de export naar Amerika rond 300 miljoen gulden en kostte het programma de exporteurs 1,5 miljoen.